

Քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմությունը — Թիվ երեսուններեք

Եզեկիել Թիվ Տասնմեկը

Jeff Pippenger

2026-09-02

Եզեկիելի գրքում Երուսաղեմի «պաշարումը» այն «նշանն» է, որը փորձությունն է, որով պիտի վճռվի մեր հավիտենական ճակատագիրը, որովհետև այն նշանավորում է գազանի պատկերի կազմավորումը:

«Տերը հստակ ցույց է տվել ինձ, որ գազանի պատկերը պիտի կազմավորվի նախքան փորձության ժամանակահատվածի փակվելը, որովհետև այն պիտի լինի Աստծո ժողովրդի համար մեծ փորձությունը, որով պիտի վճռվի նրանց հավիտենական ճակատագիրը: ...»

«Սա այն փորձությունն է, որ Աստծո ժողովուրդը պիտի ունենա նախքան կնքվելը: Բոլոր նրանք, ովքեր Աստծուն իրենց հավատարմությունը կցուցաբերեն՝ պահելով Նրա օրենքը և հրաժարվելով ընդունել կեղծ շաբաթը, կկանգնեն Տեր Աստված Եհովայի դրոշի ներքո և կընդունեն կենդանի Աստծո կնիքը: Իսկ նրանք, ովքեր կզիջեն երկնային ծագում ունեցող ճշմարտությունը և կընդունեն կիրակնօրյա շաբաթը, կընդունեն գազանի նշանը»: Manuscript Releases, հատոր 15, էջ 15:

Այն քրիստոնյաները, որ Կեստիոսի «նշանի» ժամանակ փախան Երուսաղեմից, այդպես արեցին, որովհետև նախապես նախագրուշացված էին և, երբ «նշանը» հասավ, ճանաչեցին այն: Գազանի պատկերի կազմավորման ճանաչելն է ճանաչել այն «դեպքերը», «նախապատրաստությունները» և «շարժումները», որոնք տանում են դեպի կիրակնօրյա օրենքը: Մարգարեական այն տարրերը, որոնք կազմում են «նշանը», պետք է նախապես հասկացված լինեն՝ նախքան նշանի հայտնվելը: Երբ Կեստիոսը սկսեց պաշարումը, արդեն ուշ էր՝ սովորելու, թե ինչ էր նշանը:

«Նախապատրաստություններն արդեն առաջ են ընթանում, և շարժումներ են ընթացքի մեջ, որոնք կհանգեցնեն գազանին մի պատկեր կազմելուն: Երկրի պատմության մեջ տեղի կունենան իրադարձություններ, որոնք կկատարեն այս վերջին օրերի համար մարգարեության կանխասացությունները»: Review and Herald, April 23, 1889.

Պատրաստություններ, շարժումներ և իրադարձություններ

«Պատրաստությունները», «շարժումները» և «իրադարձությունները» պետք է ճանաչվեն նախքան փորձությունը:

«Այն ամենը, ինչ Աստված մարգարեական պատմության մեջ նշել է, որ պետք է կատարվեր անցյալում, կատարվել է, և այն ամենը, ինչ դեռ պետք է գա իր կարգով, պիտի գա: Դանիելը՝ Աստծո մարգարեն, կանգնած է իր տեղում: Հովհաննեսը

կանգնած է իր տեղում: Հայտնության գրքում Հուդայի ցեղից առյուծը մարգարեության ուսումնասիրողների առջև բացել է Դանիելի գիրքը, և այսպիսով Դանիելը կանգնած է իր տեղում: Նա կրում է իր վկայությունը՝ այն, ինչ Տերը տեսիլքի մեջ հայտնել էր նրան մեծ և հանդիսավոր իրադարձությունների վերաբերյալ, որոնք մենք պետք է իմանանք, քանի որ կանգնած ենք հենց դրանց կատարման շեմին:»

«Պատմության և մարգարեության մեջ Աստծո Խոսքը ներկայացնում է ճշմարտության և մոլորության միջև երկարատև պայքարը: Այդ պայքարը դեռ շարունակվում է: Այն բաները, որոնք եղել են, պիտի կրկնվեն»: Selected Messages, գիրք 2, 109.

Մենք «պետք է գիտենանք» «մեծ և հանդիսավոր իրադարձությունները, մինչ կանգնած ենք դրանց կատարման իսկ շեմին»: Շեմը ցույց է տալիս, որ մենք պետք է հասկանանք այդ իրադարձությունները նախքան դրանց կատարումը:

«Սակայն մարգարեական մատիտի խիստ գծանկարները փոփոխություն են հայտնում այս խաղաղ տեսարանում: Գառնանման եղջյուրներ ունեցող գազանը խոսում է վիշապի ձայնով և «գործադրում է իր առաջ եղող առաջին գազանի ամբողջ իշխանությունը»: Հեթանոսության և պապության կողմից դրսևորված հալածանքի ոգին կրկին պիտի հայտնվի: Մարգարեությունն ասում է, որ այս իշխանությունը կասի «երկրի վրա բնակվողներին, որ գազանի համար պատկեր շինեն»: [Հայտնություն 13:14:] Պատկերը շինվում է առաջին, այսինքն՝ ընծադրածանման գազանի համար, որն է այն գազանը, որ ներկայացվում է երրորդ հրեշտակի պատգամում: Այս առաջին գազանով ներկայացված է Հռոմեական եկեղեցին՝ քաղաքացիական իշխանությամբ օժտված եկեղեցական մի մարմին, որն իշխանություն ունի պատժելու բոլոր այլախոհներին: Գազանի պատկերը ներկայացնում է մեկ այլ կրոնական մարմին՝ օժտված նմանատիպ իշխանությամբ: Այս պատկերի կազմավորումը այն գազանի գործն է, որի խաղաղ վերելքն ու մեղմ հայտարարությունները նրան դարձնում են Միացյալ Նահանգների այնքան ակնառու խորհրդանիշ: Այստեղ է, որ պետք է գտնվի պապության պատկերը: Երբ մեր երկրի եկեղեցիները, միավորվելով հավատի այնպիսի կետերի շուրջ, որոնք իրենց կողմից ընդհանուր են ընդունվում, պետության վրա ազդեցություն գործադրեն, որպեսզի այն պարտադրի նրանց որոշումները և սատարի նրանց հաստատությունները, այն ժամանակ բողոքական Ամերիկյան կլինի կազմավորած Հռոմեական հիերարխիայի պատկերը: Այդ ժամանակ ճշմարիտ եկեղեցին կհարձակման ենթարկվի հալածանքով, ինչպես հարձակման էին ենթարկվում Աստծու հին ժողովուրդը: Գրեթե յուրաքանչյուր դար օրինակներ է տալիս այն բանի, թե ինչ կարող են անել մոլեռանդությունն ու չարամտությունը՝ Աստծուն ծառայելու պատրվակով, եկեղեցու և պետության իրավունքները պաշտպանելու անվան տակ: Բողոքական եկեղեցիները, որոնք աշխարհիկ իշխանությունների հետ դաշինք կազմելով ընթացել են Հռոմի հետքերով, դրսևորել են խղճի ազատությունը սահմանափակելու նմանատիպ ցանկություն: Տասնյոթերորդ դարում հազարավոր ոչ-կոնֆորմիստ ծառայողներ տառապեցին Անգլիական եկեղեցու իշխանության ներքո: Հալածանքը միշտ հետևում է աշխարհիկ կառավարությունների կողմից

կրոնական կողմնակալությանը»: Մարգարեության Հոգի, հատոր 4, 277:

Գազանի պատկերի կազմավորումը նախ կատարվում է Միացյալ Նահանգներում, իսկ այնուհետև՝ աշխարհում:

«Օտար ազգերը կհետեն Միացյալ Նահանգների օրինակին: Թեև նա է առաջ գնացողը, սակայն նույն ճգնաժամը պիտի գա մեր ժողովրդի վրա աշխարհի բոլոր մասերում»: Վկայություններ, հատոր 6, 395:

313 թվականի Միլանի հրովարտակը ներկայացնում է կազմավորման սկիզբը, և միաժամանակ նույնացնում է փակ դուռը Յոթներորդ օրվա ադվենտիստների համար: Արևմուտքի Կոստանդինը և Արևելքի Լիկինիոսը հրովարտակին կցեցին պայմանագրային ամուսնություն, երբ Կոստանդինը իր խորթ քույր Կոնստանցիային տվեց Լիկինիոսին՝ որպես չորրորդ պայմանագրային ամուսնությունը, որը ներկայացված է մարգարեական գծում՝ Դանիել տասնմեկի մարգարեական պատմության մեջ առկա վեց պայմանագրային ամուսնությունների շրջանակում: Առաջին երկուսը կապված էին հյուսիսի և հարավի միջև պատերազմների հետ, հաջորդ երկուսը քաղաքացիական պատերազմներ էին արևելքի և արևմուտքի միջև, իսկ վերջին երկուսը պապական եկեղեցական իշխանության և պետական իշխանության խորհրդանշական ամուսնություններն են:

Մ.թ.ա. մոտ 252 թվականին Անտիոքոս Բ Թեոսը մի կողմ դրեց իր կնոջը՝ Լաոդիկե Ա-ին, որպեսզի ամուսնանա Պտղոմեոսյան արքայադուստր Բերենիկեի հետ (Պտղոմեոս Բ-ի դուստրը): Սելևկյան կայսրության պայմանագրային ամուսնությունները կնքվում էին հյուսիսի թագավորի և հարավի թագավորի միջև, մինչդեռ 313 թվականի պայմանագրային ամուսնությունը արևելքի կայսեր և արևմուտքի կայսեր միջև էր:

Ք.ա. 252 թվականին Անտիոքոս II Թեոսի դաշինքային ամուսնությունը ներկայացնում էր Սելևկյան կայսրության սկիզբը, որը որպես կայսրություն իր ավարտին հասավ Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասից մինչև տասնվեցերորդ համարներում ներկայացված պատմության մեջ: Սելևկյան կայսրության վերջնական պատմության մեջ մեկ այլ դաշինքային ամուսնություն իրականացվեց Անտիոքոս III Մեծի կողմից, երբ նա իր դստերը՝ Կլեոպատրա I Սյուրային (մարգարեական պատմության հենց առաջին Կլեոպատրան), տվեց Պտղոմեոս V-ին Ք.ա. 193 թվականին: Այդ ժամանակ Պտղոմեոս V-ը մոտ 16 տարեկան էր, իսկ Կլեոպատրա I Սյուրան՝ մոտ 10 տարեկան: Նրանց ամուսնությունը դիվանագիտական հաշտություն էր հինգերորդ սիրիական պատերազմից հետո: Դանիելի տասնմեկերորդ գլխում հյուսիսի և հարավի թագավորների միջև եղած ալֆա դաշինքային ամուսնությունը նշել էր երկրորդ սիրիական պատերազմի ավարտը:

Մարգարեական պատմության վերջին Կլեոպատրան հաղորդակցվեց թե՛ Հուլիոս Կեսարի, և ապա Մարկոս Անտոնիոսի հետ: Հուլիոս Կեսարի մ.թ.ա. 44 թվականին տեղի ունեցած սպանությունից հետո մ.թ.ա. 43 թվականին կազմավորվեց երկրորդ եռապետությունը: Եռապետությունը բաղկացած էր երեք մարդկանցից, և այն բանից

հետո, երբ այդ երեքից մեկը՝ Մարկոս Լեպիդոսը, Օկտավիանոսի կողմից հեռացվեց եռակի միությունից, ծագեց իշխանության համար պայքար արևելքի Մարկոս Անտոնիոսի և արևմուտքի Օկտավիանոսի միջև: Մ.թ.ա. 40 թվականին Բրունդիսիումում կնքվեց պայմանագիր այդ արևելյան և արևմտյան երկու մրցակիցների միջև: Պայմանագիրը ներառում էր Օկտավիանոսի քույր Օկտավիայի և Մարկոս Անտոնիոսի ամուսնությունը: Պայմանագիրն ու նրան ուղեկցող ամուսնությունը չպահպանվեցին, և այն բանից հետո, երբ Մարկոս Անտոնիոսը կապվեց Կլեոպատրայի հետ, նա մ.թ.ա. 32 թվականին բաժանվեց Օկտավիայից: Մ.թ.ա. 31 թվականին Ակտիումի ճակատամարտում արևելքի և արևմուտքի կայսրությունները միավորվեցին մեկ իշխանության ներքո, և դրանից հետո Օկտավիանոսը դարձավ Օգոստոս Կեսար՝ հռոմեական փառքի և գործության գագաթնակետի խորհրդանիշը:

Մարգարեական առումով Դանիել տասնմեկերորդ գլխի առաջին դաշնագրային ամուսնությունը հյուսիսի և հարավի թագավորների միջև էր՝ փորձելով վերջ դնել թշնամանքին այն երկու հակամարտող կողմերի միջև, որոնք պայքարում էին վերահաստատելու Ալեքսանդր Մեծի կայսրությունը: Մելևկյանների և Եգիպտոսի Պտղոմեոսների միջև այդ առաջին դաշնագրային ամուսնությունը Մելևկյան և Պտղոմեոսյան թագավորությունների ալֆա դաշնագրային ամուսնությունն էր, որը նախապատկերում էր նույն երկու իշխանությունների միջև եղած օմեգա դաշնագրային ամուսնությունը: Վերջին՝ կամ օմեգա դաշնագրային ամուսնության մեջ, Եգիպտոսի պատմության հենց առաջին՝ կամ ալֆա Կլեոպատրան դարձավ մարգարեական կապող օղակը վերջին՝ կամ օմեգա Կլեոպատրայի հետ, որի հարաբերությունը Մարկոս Անտոնիոսի հետ դարձավ Օկտավիայի և Մարկոս Անտոնիոսի ամուսնալուծության հղման կետը: Այդ ամուսնալուծությունը նշանավորեց արևելքի Մարկոս Անտոնիոսի և արևմուտքի Օկտավիանոսի միջև նորոգված թշնամանքների սկիզբը, որոնք ավարտվեցին մ.թ.ա. 31 թվականին Ակտիումի ճակատամարտում:

Ք.ա. 40 թ. Բրունդիսիումի դաշնագրային ամուսնությունը արևելքի և արևմուտքի միջև պայքարի ալֆա դաշնագրային ամուսնությունն էր, ինչպես որ Լատդիկեի և Անտիոքոս Բ Թեոսի դաշնագրային ամուսնությունը հյուսիսի և հարավի միջև պայքարի ալֆան էր: 313 թվականի դաշնագրային ամուսնությունը Մարկոս Անտոնիոսի և Օկտավիայի ալֆա դաշնագրային ամուսնության օմեգան էր, ինչպես որ Պտղոմեոս Ե-ի և Կլեոպատրա Ա Սիրայի միջև դաշնագրային ամուսնությունը հյուսիսային և հարավային թագավորությունների օմեգա դաշնագրային ամուսնությունն էր: Երեք դաշնագրային ամուսնությունները, որոնք հանգեցրին 313 թվականի օմեգա դաշնագրային ամուսնությանը, բոլորը համընկնում են և երեք վկաներ են տալիս Միլանի հրովարտակի հետ առնչվող մարգարեական բնութագրերին: Միասին արևելքի, արևմուտքի, հյուսիսի և հարավի չորս բառացի դաշնագրային ամուսնությունները համընկնում են պապության երկու խորհրդանշական դաշնագրային ամուսնությունների հետ:

496 թվականին ֆրանկների թագավոր Կլովիսը ամուսնացած էր Կլոտիլդայի հետ: Կլոտիլդան բուրգունդական արքայադուստր էր՝ Բուրգունդիայի թագավոր Խիլպերիկ

II-ի դուստրը: Այն բանից հետո, երբ նրա հայրն ու մայրը սպանվեցին ընտանեկան իշխանական պայքարի ընթացքում, նա ապրեց իր հորեղբոր պաշտպանության ներքո, մինչև որ 493 թվականին նրան կնության տվեցին ֆրանկների թագավոր Կլովիս I-ին: Նա կաթոլիկ էր, այսինքն՝ դավանում էր Հռոմեական եկեղեցու Նիկիական/ուղղափառ հավատը: Սա նրան առանձնացնում էր այն ժամանակվա բազմաթիվ այլ գերմանական արքայական տոհմերից, որոնք արիոսական քրիստոնյաներ էին: Նրա մայրը՝ Կարետենան, կաթոլիկ էր եղել, և Կլոտիլդան դաստիարակվել էր այդ հավատքի մեջ: Նա հիշվում է նրանով, որ համառորեն հորդորում էր Կլովիսին թողնել հեթանոսությունը և ընդունել կաթոլիկ մկրտությունը, իսկ դրանից հետո նրա դարձը 496 թվականին Ֆրանսիայի վաղ պատմության և այսպես կոչված արևմտյան քրիստոնեության պատմության ամենակարևոր իրադարձություններից մեկն է:

Քլովիսը ուխտեց, որ եթե հաղթի Տոլբիակի ճակատամարտում, կընդունի Կլոտիլդայի կաթոլիկ հավատը և կմկրտվի: Ալեմանների արքան սպանվեց, նրանց բանակը ցրվեց, և ֆրանկները հաղթեցին: Հաղթանակից հետո Կլոտիլդան կազմակերպեց, որ Ռեյմսի եպիսկոպոս Ռեմիգիոսը խրատի Քլովիսին, և նա մկրտվեց (ըստ ավանդության՝ 496 թվականի Սուրբ Ծննդյան օրը)՝ իր մի քանի հազար ռազմիկների հետ միասին:

Կլովիսը ֆրանկների թագավորն էր, որը ժամանակակից հասկացությամբ Ֆրանսիայի թագավորն է: Նա դարձավ Եվրոպայի այն թագավորներից առաջինը, որոնք ի վերջո պետք է հրաժարվեին իրենց հեթանոսական կրոնից և դառնային կաթոլիկության: Այդ պատճառով Կլովիսը համարվում է «Կաթոլիկ եկեղեցու ավագ որդին», իսկ Ֆրանսիան կոչվում է «Կաթոլիկ եկեղեցու ավագ դուստրը»: 1980 թվականին, երբ Հովհաննես Պողոս II պապը այցելեց Ֆրանսիա, նա հարցրեց. «Ֆրանսիա՛, Եկեղեցու ավագ դուստր, հավատարի մ ես քո մկրտությանը»:

Քլովիսի դարձը Նիկիական կաթոլիկության նույնացնում է մի խորհրդանշական ամուսնական երթի սկիզբը, որը պիտի առաջնորդեր դեպի 538 թվականի խորհրդանշական դաշնագրային ամուսնությունը: Քլովիսի և այն պոռնիկի միջև խորհրդանշական դաշնագրային ամուսնությունը, որը պոռնկություն է գործում երկրի թագավորների հետ, նախատիպավորվել էր Դանիել տասնմեկում հիշատակված նախորդ չորս դաշնագրային ամուսնություններով: Քլովիսը առաջին եվրոպական թագավորն էր, որ ռազմական և տնտեսական աջակցություն ցուցաբերեց Հռոմեական եկեղեցուն, և ուստի Քլովիսը ներկայացված է Դանիել տասնմեկի պատմության մեջ:

Եվ գորքեր պիտի կանգնեն նրա կողմից, և պիտի պղծեն գորության սրբավայրը, և պիտի վերացնեն մշտական զոհաբերությունը, և պիտի հաստատեն ամայացնող պղծությունը: Դանիել 11:31:

496 թվականին Կլովիսը նշանավորում է եվրոպական քաղաքական կառույցների «ուրթի կանգնելու» սկիզբը՝ պապականությանը աջակցելու համար, երբ այն բարձրանում էր իշխանության: Սա նշանավորում է խորհրդանշական ամուսնական երթի սկիզբը: Համարի «բազուկները» նաև պիտի պղծեին «ուժի սրբարանը», որը թե՛ հեթանոսական, թե՛ պապական Հռոմի համար Հռոմ քաղաքն է:

Երկու Սրբաբանների

Դանիելի գրքում կան երկու տարբեր եբրայերեն բառեր, որոնք թարգմանվում են որպես «սրբաբան»: «Miqdash» և «qodesh» եբրայերեն բառերը երկուսն էլ թարգմանվում են որպես «սրբաբան», սակայն qodesh-ը կարող է ներկայացնել միայն սուրբ մի իրականություն, մինչդեռ miqdash-ը, ինչպես որոշվում է համատեքստով, կարող է ներկայացնել թե՛ սուրբ, թե՛ ոչ սուրբ սրբաբան:

Երեսունմեկերորդ համարում «ուժի սրբաբանը» «միքդաշ» է և ներկայացնում է Հռոմի զորության սրբաբանը, որը թե՛ հեթանոսական, թե՛ պապական Հռոմի համար Հռոմ քաղաքն էր: Ակտիումի ճակատամարտից սկսած, երբ Օկտավիանոսը միավորեց կայսրությունը, հեթանոսական Հռոմը երեք հարյուր վաթսուն տարի (մի ժամանակ) անպարտելի էր՝ ի կատարումն Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քսանչորսերորդ համարի:

Նա խաղաղությամբ պիտի մտնի նույնիսկ երկրի ամենաբերրի վայրերը, և պիտի անի այն, ինչ նրա հայրերը չեն արել, և ոչ էլ նրա հայրերի հայրերը. նա նրանց մեջ պիտի սփռի ավար, կոդոպուտ և հարստություններ. այո, ժամանակի համար իր խորհուրդները պիտի ուղղի ամրոցների դեմ: Դանիել 11:24.

Երբ հեթանոսական Հռոմը իշխում էր Հռոմ քաղաքից, այն անպարտելի էր, բայց երբ Կոստանդինը 330 թվականին մայրաքաղաքը տեղափոխեց Կոստանդնուպոլիս, կատարվեց քսանչորսերորդ համարի «ժամանակը»: Երբ Դանիելի յոթերորդ գլխի երեք եղջյուրներից վերջինը (գոթերը) դուրս մղվեց քաղաքից, պապական Հռոմը մարգարեապես գահ բարձրացավ որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ թագավորություն՝ 538 թվականին: Գոթերը պաշարել էին Հռոմը, բայց ի վերջո նահանջեցին, երբ Հուստինիանոսի զորավար Բելիսարիոսը ապահովեց քաղաքը: Այնուհետև Հռոմեական եկեղեցին գերիշխանորեն իշխեց հազար երկու հարյուր վաթսուն տարի, մինչև որ Նապոլեոնը 1798 թվականին պապին պաշտոնազրկեց և աքսորեց:

Հռոմը՝ «ուժի սրբաբանը», «պղծվեց» («պղծվեց»՝ նշանակելով «վիրավորվեց կամ քայքայվեց»), «բազուկների» միջոցով՝ քաղաքի դեմ շարունակվող պատերազմի հետևանքով, որը գլխավորապես ներկայացված է Հայտնության ութերորդ գլխի առաջին չորս փողերով:

496 թվականից հետո հաջորդած պատմությունը պիտի տեսներ, թե ինչպես Հռոմ քաղաքը ապականվեց՝ Հռոմեական կայսրության զորությունից ու փառքից փոխվելով դեպի Հռոմեական կաթոլիկ կայսրության զորությունն ու փառքը: Այդ բազուկները պիտի վերացնեին հեթանոսության կրոնը, որը այդ հատվածում ներկայացված է «ամենօրյա» բառով, քանի որ նրանք ընդունեցին Նիկիական կաթոլիկության կրոնը:

Վույեի ճակատամարտում Կլովիսը հաղթեց Ալարիկ Բ-ի գլխավորած արիոսական վեստգոթերին և տիրեց Ակվիտանիային: Հաղթանակի հետևանքով, 508 թվականին, Արևելքի կայսր Անաստասիոս Ա-ն (Կոստանդնուպոլսում) մեծարեց Կլովիսին՝ վեստգոթերի նկատմամբ նրա հաղթանակի համար: Գրիգոր Տուրացին ասում է, որ

Անաստասիոսը Կլովիսին ուղարկեց նրա պաշտոնական գրությունները՝ նրան հյուպատոս նշանակելով: Տուրում, Մուրբ Մարտինի եկեղեցում, Կլովիսը հագավ ծիրանագույն տունիկա և թիկնոց, գլխին դրեց խույր, դուրս եկավ ձիով և ամբոխին ոսկի ու արծաթ սփռեց: Գրիգորն ասում է, որ այդ օրվանից նա ողջունվեց որպես հյուպատոս, և Հռոմեական կայսրի կողմից ճանաչվեց, որ Կլովիսը Արևմուտքում օրինական քրիստոնյա թագավոր էր: Նա վարձատրվեց արիոսական վեստգոթերին կոտրելու համար, որոնց Կոստանդնուպոլիսը նույնպես հակադրվում էր: 508 թվականն այն տարին է, երբ Արևելքի կայսրը հրապարակայնորեն պատվեց կաթոլիկ ֆրանկ թագավորին՝ եկեղեցին, հաղթանակը և հռոմեական օրինականությունը մինևույն տեսարանում միավորելով: 508 թվականն այն տարին է, երբ ֆրանկական կաթոլիկ թագավորությունը, արիոսական վեստգոթերի իշխանությունը կոտրելուց հետո, հաստատվեց որպես Գաղիայում գերիշխող կաթոլիկ ուժ: Կլովիսը առաջին խոշոր բարբարոս թագավորն է, որ պայքարեց Նիկիական կաթոլիկության համար՝ ընդդեմ արիոսական թագավորությունների, և այսպիսով նա ֆրանսիական դերի նախատիպն է՝ որպես «Եկեղեցու ավագ դուստր»: Կլովիսը ներկայացնում է 496-ից մինչև 508 թվականների շրջանը և խորհրդանշական ամուսնության դաշնագրի ալֆա խորհրդանիշն է: 508-ից մինչև 538 թվականների երեսուն տարիները ներկայացված են Հուստինիանոսի կողմից, որը երթի օմեգա խորհրդանիշն է:

538 թվականին «բազուկները» երկրագնդի գահին բազմեցրին պապական իշխանությունը 1260 տարվա համար: Այդ ժամանակ էր, որ խորհրդանշական դաշնագրային ամուսնությունը ավարտին հասցվեց այն ամուսնական թափորի ավարտին, որը սկսվել էր 496 թվականին: 1798 թվականին Հռոմի պապի և Ֆրանսիայի Կլովիսի միջև սկսված դաշնագրային ամուսնությունը չեղարկվեց, երբ Ֆրանսիայի Նապոլեոնը, իր զորավարին կարգադրելով պապին գերել, ապահարզան տվեց պապական իշխանությանը:

Ալֆա խորհրդանշական պապական դաշնագրային ամուսնությունը, որը իր ամուսնական երթը սկսել էր 496 թվականին, իր ավարտական լիակատար իրականացումն ստացավ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ՝ 538 թվականին, և այնուհետև չեղարկվեց 1798 թվականին, ինչպես Դանիել տասնմեկի յուրաքանչյուր այլ դաշնագրային ամուսնություն: Հայտնությունը հավելում է Եվրոպայի թագավորների և կաթոլիկության պապերի միջև եղած պապական ամուսնական հարաբերությանը, որովհետև Հայտնություն տասներկուսի վիշապը թե՛ սատանան է, թե՛ հեթանոսական Հռոմի թագավորները:

«Ուստի վիշապը, նախ և առաջ, ներկայացնում է Սատանային, մինչդեռ երկրորդական իմաստով այն հեթանոսական Հռոմի խորհրդանիշն է»: The Great Controversy, 439.

Հայտնության գրքում Հովհաննեսը մեզ հայտնում է այն երեք բաների մասին, որ թագավորները (վիշապը) տվեցին կաթոլիկության ծովային գազանին:

Եվ այն գազանը, որ ես տեսա, նման էր ընձառյուծի, և նրա ոտքերը արջի ոտքերի պես էին, և նրա բերանը՝ առյուծի բերանի պես. և վիշապը նրան տվեց իր գործությունը, իր աթոռը և մեծ իշխանություն: Հայտնություն 13:2:

496 թվականին Եվրոպայի թագավորները սկսեցին պապական գազանին տալ իրենց «գործությունը», ինչպես այն ներկայացված էր նրանց ռազմական հզորությամբ և տնտեսական աջակցությամբ: Նրանք 330 թվականին իրենց կայսրության մայրաքաղաքը տեղափոխել էին Կոստանդնուպոլիս՝ Հռոմ քաղաքը թողնելով որպես պապական իշխանության «աթոռ»: Այնուհետև «բազուկները» Հուստինիանոսի 533 թվականի հրովարտակով պապական եկեղեցին ճանաչեցին որպես բոլոր եկեղեցիների գլուխ: Այդ հրովարտակը ներառում էր նաև նրանց ռազմական հզորության գործածումը՝ պապության կողմից հերետիկոս ճանաչվածներին հալածելու համար, այսպիսով նրանց քաղաքացիական «իշխանությունը» դնելով պապերի ձեռքը:

Եվրոպայի թագավորների և պապականության միջև ալֆա-դաշինքային ամուսնությունը սկսվեց Կլովիսի հետ 496 թվականին: 508 թվականին հեթանոսությունը՝ թագավորության օրինական կրոնը, մի կողմ դրվեց հոգուտ Նիկիական կաթոլիկության կրոնի: 533 թվականին Հուստինիանոսը պապականությունը ճանաչեց որպես բոլոր եկեղեցիների գլուխ և նրանց համապատասխան գահերի օրինական իշխանությունը հանձնեց պապական իշխանությանը:

Ալֆայի և Օմեգայի աթոռը

330 թվականին Հռոմ քաղաքը թողնվեց Հռոմեական եկեղեցու ձեռքում, որտեղ նա պիտի նստեր մինչև որ Քրիստոսի երկրորդ գալստյան ժամանակ կործանվեր կրակի լճում: 538 թվականին նա պաշտոնապես վերստին նստեցվեց պապական գահի վրա՝ այսպիսով 330-ից մինչև 538 թվականների պատմությունը բնորոշելով որպես մարգարեական ժամանակաշրջան, որը սկսվում է ալֆա աթոռով և ավարտվում է օմեգա աթոռով: Այդ ժամանակաշրջանը ներկայացնում է Աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ թագավորության (Պերգամոս) ավարտը՝ որպես աստիճանական կործանում, որ սկսվում է 330 թվականին և ավարտվում 538 թվականին՝ Թյատիրայի գալուստով: Թե՛ արևմտյան, թե՛ արևելյան Հռոմը 538 թվականից հետո շարունակեցին դանդաղ լուծարումը, սակայն ժամանակաշրջանը սկսվեց աթոռը տալով՝ ներկայացնելով Հռոմ քաղաքը պապությանը 330 թվականին, մինչև որ 538 թվականին աթոռը դարձավ ոչ պարզապես քաղաքի վրա գահ, այլ այն թագավորության վրա, որ ներկայացվում էր քաղաքով:

330-ից մինչև 538-ը առանձնահատուկ մարգարեական ժամանակաշրջան է, որը սահմանում է պապականության գորացման «ուրթ» նշանաբարերը: Այդ ուրթ քայլերը կրկնվում են պապականության մահացու վերքի բժշկության ժամանակ՝ շուտով եկող Կիրակնօրյա օրերի պայմաններում:

Ուրթ քայլերից առաջինը Հռոմ քաղաքի հանձնումն էր պապական իշխանությանը, իսկ ութերորդ քայլը՝ քաղաքի հանձնումը՝ որպես աստվածաշնչյան մարգարեության

հինգերորդ թագավորության գահ: Սա 538 թվականը նույնացնում է որպես աթոռ, և որպես «ութերորդ քայլ, այսինքն՝ նախորդ յոթ քայլերից»: Առաջին քայլը աթոռի հանձնումն էր, և ութերորդ քայլը՝ աթոռի հանձնումը. այսպիսով, 330 թվականի առաջին քայլը ալֆան է, իսկ 538 թվականը՝ օմեգան: Երկու աթոռներ, երեք եղջյուրների հեռացումը, ամենօրյա զոհաբերության վերացումը, Կլովիսի դարձը և Հուստինիանոսի հրովարտակը կազմում են ընդհանուր ութ քայլ, որոնք նույնացնում են ամուսնական երթը և, ի վերջո, ամուսնությունը:

1798 թվականին Ֆրանսիան՝ այն իշխանությունը, որը ներկայացնում էր տաս եվրոպական թագավորներին, և որը 538 թվականին պապականությունը գահ բարձրացրեց, հենց այդ նույն գահից էլ հեռացրեց պապականությանը: 538-ից մինչև 1798 թվականների պատմության մեջ ներկայացված ալֆա-դաշնագրային ամուսնությունը նախատիպն է Հայտնություն տասնյոթի պապական իշխանության և տաս թագավորների միջև օմեգա-դաշնագրային ամուսնության: 496-ից մինչև 538 թվականների ամուսնական երթը նախատիպում է ութ քայլ, որոնք համընկնում են Միացյալ Նահանգների վերջին ութ նախագահների հետ: Քլովիսն ու Ֆրանսիան տաս եվրոպական թագավորների խորհրդանիշներն են: Նրանք ներկայացնում են Միացյալ Նահանգները, որոնք շուտով գալիք կիրականօրյա օրենքի ժամանակ դառնալու են Հայտնություն տասնյոթի տաս թագավորներից գերագույն թագավորը:

Դանիել տասնմեկի նախորդ հինգ դաշնագրային ամուսնությունները համընկնում են վերջին օրերի վեցերորդ և վերջնական դաշնագրային ամուսնության հետ: Հյուսիսի և հարավի ալֆա և օմեգա դաշնագրային ամուսնությունները հարավից եկող հարսին բնորոշում են որպես ալֆա, իսկ օմեգան հյուսիսից եկող հարս է: Հեթանոսական Հռոմի դաշնագրային ամուսնություններում արևելքից եկող ալֆա հարսը տրվեց արևմուտքին, իսկ 313 թվականի օմեգան արևմուտքից եկող հարս էր: Այդ չորս ամուսնությունները մարգարեաբար միմյանց են կապված Կլեոպատրա Առաջինի և Կլեոպատրա Վերջինի միջոցով: Պապական Հռոմի խորհրդանշական դաշնագրային ամուսնությունը փեսային ներկայացնում էր որպես մարգարեական տասը թագավորների դաշնակցության գլխավոր թագավոր, որը միավորվում էր իր հարսի՝ Հռոմի կարմիրագգեստ կնոջ հետ: Ամուսնալուծությունն իրականացվեց տասը թագավորների գլխավոր թագավորի կողմից 1798 թվականին:

313 թվականի դաշնագրային ամուսնությունը ներկայացնում է պապական իշխանության վերջին դաշնագրային ամուսնությունը Միացյալ Նահանգների հետ՝ Հայտնության զրքի տասնյոթերորդ գլխի տասը թագավորներից գլխավոր թագավորի հետ, երկեղջյուր իշխանության հետ, որը նախապատկերվում է Ֆրանսիայի երկեղջյուր իշխանությամբ: Այն պատմությունը, որ սկսվեց Կլովիսից՝ 496 թվականին, և ի վերջո հանգեցրեց Հուստինիանոսի հրովարտակին՝ 533 թվականին, ու պապականության գահակալեցմանը՝ 538 թվականին, ներկայացնում է 1989 թվականից մինչև կիրականօրյա օրենքն ընկած պատմությունը:

Այս բաները կշարունակենք հաջորդ հոդվածում: